

paraules de dones

BUTLLETÍ DE LES DONES DEL PLA DE BARRIS: NÚM. 4. JUNY 2011

que m'he fet gran ara que m'he fet
e fet gran ara que m'he fet gran ara
ara que m'he fet gran ara que m'he
gran ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran ara
que m'he fet gran ara que m'he fet
e fet gran ara que m'he fet gran ara
ara que m'he fet gran ara que m'he
gran ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran ara
m'he fet gran ara que m'he fet gran
que m'he fet gran ara que m'he fet
n ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran ara
m'he fet gran ara que m'he fet gran
que m'he fet gran ara que m'he fet
n ara que m'he fet gran ara que m'he
gran ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran
gran ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran
ara que m'he fet gran ara que m'he
gran ara que m'he fet gran ara que
e fet gran ara que m'he fet gran ara
m'he fet gran ara que m'he fet gran
que m'he fet gran ara que m'he fet

po
esia

ara que m'he fet gran

Ara que m'he fet gran
en aquests dies he estat recordant
quan tan sols era unes lletres
en un paper en blanc.
Quan una noieta de cabells daurats
em va presentar amb el nom
de projecte i de cognom diversitat.

Jo no despertava gaire expectació
però un dia vaig conèixer unes dones
que van creure en mi de debò
hi van posar molta il·lusió
tot això nascut des del cor.

I en aquest moment neixen sensacions
incrèibles per al meu cor.
L'èxit era anunciat
amb el nom seleccionat
Paraules de dones

I ara tothom creu en mi
he guanyat un premi de fotografia
fins i tot els amics i amigues
de la UNESCO m'han guardonat
amb un premi
premi que no hauria estat possible
sense l'amor i credibilitat
que l'equip de redacció
en mi ha dipositat.

Edita

Ajuntament de Palafrugell
Pla de Barris Sauleda-Carrer Ample

CONSELL DE REDACCIÓ

Aouatif Ahmittach
Crisoula Colls
Lili Fernández
Ana Maria Florido
Neus Jofre
Charo Moreno
Norma Ortega
Lourdes Plaja
Karina Reyes

Coordinació

Vicky Blanco
Correcció Lingüística
Oficina de Català de Palafrugell (CPNL)

Fotografies

Aouatif Ahmittach, Charo Moreno,
Lili Fernández, Neus Jofre, Ana Maria
Florido, Karina Reyes, Norma Ortega,
Lourdes Plaja i Laura Alguer

IMPRESSIÓ

Gràfiques Agustí · C/ Bailén, 45

Amb el suport de

Arxiu Municipal
Oficina del Pla de Barris
Associació de Veïns del Carrer Ample
Espai Dona

Imprès en paper ecològic

La direcció del butlletí no es fa res-
ponsable de les opinions expressades
en els escrits.

consell editorial

índex

poema	2
crèdits i consell editorial	3
presentació	4
reportatge.....	5
persones singulars	6
article.....	8
fem memòria	9
d'aquí, d'arreu	10
foto denúncia	11
dones a favor del medi ambient	11
hi havia una vegada	12
sabors del món	13
elles actuen	14
opinions	14
actualitat del Pla de Barris	15
ressenya.....	15

presentació

Enhorabona!

El 12 de març passat se celebrà a Tortosa l'Acte de lliurament de la IV edició del **Premi Federico Mayor Zaragoza, La diversitat cultural com a enriquiment, concurs de bones experiències de convivència entre cultures**. El Premi és convocat per l'Associació d'Amigues i Amics de la UNESCO de Tortosa conjuntament amb la Universitat Rovira Virgili Campus Terres de l'Ebre, i compta amb el suport explícit del Dr. Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la UNESCO i actual president de la Fundació Cultura de Paz. Aquesta convocatòria té com a objectius fonamentals fer visibles les aportacions positives que l'intercanvi entre persones de diferents cultures està aportant al nostre país i donar a conèixer i potenciar nous models de convivència plural.

És en aquest marc de reconeixement i difusió de les bones pràctiques que s'estan duent a terme en el terreny de la convivència intercultural, on s'ha reconegut el gran valor de la feina feta per les persones que desenvolupen el projecte **Paraules de Dones**. I és per això que el jurat del IV Premi acordà atorgar a aquest treball el **2n premi** en la categoria d'entitats institucionals, dotat amb 700 euros.

Paraules de Dones és una experiència d'encontre intercultural vertader ideat en clau de gènere. Encontre que posa clarament de manifest com les relacions entre persones de cultures diferents poden ser viscudes de manera enriquidora i creativa en molts espais de la nostra vida. En aquest cas, en unes lletres, unes paraules, unes companyes, un barri, una ciutat.

Des de l'Associació d'Amigues i Amics de la UNESCO de Tortosa felicitem molt sincerament totes les persones que no només han fet possible aquesta experiència sinó que a més a més, l'han dotada de gran qualitat, sobretot humana. Ara us animem a difondre-la, a explotar-ne al màxim el gran potencial transformador i a seguir treballant en aquest camí que compartim, d'aconseguir una societat més justa i més cohesionada.

Enhorabona pel premi i endavant!

Associació d'Amigues i Amics de la UNESCO de Tortosa

reportatge

somos estupendas somos estupendas somos estupendas

El butlletí Paraules de Dones hem rebut el 2n premi Federico Mayor Zaragoza organitzat per l'Associació d'Amigues i Amics de la UNESCO de Tortosa. Bona part de l'equip de redacció del butlletí, que està format íntegrament per dones de diferents edats i cultures, vam anar a recollir el premi, el dotze de març passat a la Sala del Polvorí del Castell de la Suda, de Tortosa.

Els Premis Federico Mayor Zaragoza són un reconeixement a les experiències i treballs de centres educatius i entitats en l'àmbit de les relacions interculturals. Els objectius: fer visibles els beneficis que l'intercanvi entre persones de diferents cultures està aportant a la nostra societat, donant a conèixer i potenciant alhora nous models de convivència plural que afavoreixin la cohesió social. En el transcurs de l'acte, el Dr. Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la UNESCO i actualment president de la Fundació Cultura de Pau, va pronunciar-hi la conferència *Nous temps, noves oportunitats*.

A nivell local, cal destacar també el primer premi atorgat, per votació popular, al taller de fotografia del butlletí en el concurs de fotografia sobre el tema *Dones treballadores* organitzat per 13 Progrés en el marc dels actes de celebració del 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora.

Quan ens vam reunir per proposar-nos aquest projecte, cap de nosaltres ens pensàvem que tindria un reconeixement fora del nostre barri, ni fora del propi poble.

En publicar el primer número del butlletí, no vam pensar mai que ens dirien pel carrer: he vist aquesta foto, què hi tens a veure?, o aquest reportatge està molt bé!, com heu fet l'entrevista?, quina poesia tan maca!, d'on està copiada? I jo responia no; res de copiar, tenim una poeta a l'equip. I veure les cares de sorpresa dels nostres veïns i veïnes, era i és per a nosaltres un motiu de satisfacció, que ens ajuda a seguir endavant amb ganes i molta força. En veure que el butlletí ha tingut una acollida tan bona al nostre poble sentim una satisfacció molt gran per tot l'esforç i treball que hem portat a terme.

El nostre objectiu era i és demostrar que les dones també som capaces de crear el nostre propi ambient, el nostre propi món i que encara que siguem d'origens, edats, ideologies, creences... diferents podem reunir tots els nostres coneixements per obtenir un resultat favorable, encara que no ens esperàvem tant. Potser aquesta diversitat és la que ens fa tirar endavant i mirar al més lluny possible.

Des que va néixer el projecte al maig del 2009, 18 dones hi han participat d'una forma o d'una altra, unes poc, d'altres més, segons la seves disponibilitats. Tot i així cadascuna d'elles ha deixat la seva empremta en el butlletí. Hem fet tallers, assemblees, han vingut diferents professionals de diferents ambients a fer-

nos xerrades, hem visitat la Biblioteca i l'Arxiu Municipal, hem exposat un recull fotogràfic de la nostra experiència a la Biblioteca Municipal, hem explicat la nostra experiència a altres dones, ens han fet una entrevista a la ràdio, hem editat tres números del butlletí... hem fet moltes coses i totes elles les hem fet juntes i amb un objectiu comú: demostrar que es pot fer, que no hi ha més barreres que les que nosaltres mateixos ens posem.

Ens agradaria donar les gràcies a totes aquelles persones que han estat al nostre costat donant-nos suport i animant-nos per tirar endavant i no mirar mai enrere. A la Vicky Blanco, una dona clau en tot aquest projecte, a la Sònia Vivolas de l'Espai Dona de Palafrugell per estar sempre allà ajudant-nos en tot, i a la Laura Alguer, la nostra professora de fotografia per la seva paciència. També a totes aquelles persones que van confiar en nosaltres des del principi i ens han acompanyat en aquesta aventura, ja que sense ells i elles, no hauria sigut possible el resultat aconseguit.

Somos estupendas

*Somos estupendas, somos las mejores
hemos ganado un premio
con todos los honores.
Fue un segundo premio,
muy bien merecido,
y estamos muy contentas,
de que nuestro trabajo
sea reconocido.
Fuimos todas juntas,
en una excursión,
Y aunque hizo muy mal tiempo,
no nos importo.
Pago el ayuntamiento,
que es como un milagro,
y por eso mismo,
había que aprovecharlo.
Fuimos a un castillo,
que era medieval,
había un camarero,
que tampoco estaba mal.
Aguantamos los discursos,
con mucha paciencia,
eran muy pesados,
pero ellos no se daban cuenta.
Llego la entrega de los premios,
que nervios que emoción,
cuando nos nombraron,
se me salió el corazón.
Después vino el pica pica,
que hambre teníamos,
nos tiramos de cabeza,
y nada dejamos,
Volvimos muy contenta,
Volvimos muy felices,
nos falto comernos las perdices.
Es una experiencia,
que nunca olvidaremos,
y que en el corazón siempre
llevaremos.*

David Galceran

persones singulares

persones
singulares

6

David Galceran

Home polifacètic, actor, presentador, mestre de cerimònies.

Nascut a Palafrugell, el 13 de gener de 1977, molt conegut en l'àmbit social del poble, i rodalies.

On neix aquesta vocació de *showman*?

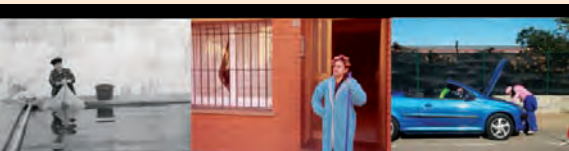
Ja des de petit, vaig començar fent una mica d'interpretació fins que un dia em varen trucar per presentar un programa a Hot Tv (Tv Empordanet), a partir de llavors em varen sortir algunes ofertes i vaig decidir dedicar-me al món de l'espectacle.

Explica'm una mica la teva trajectòria.

He participat en diversos projectes, com a presentador, actor de teatre en diverses poblacions, entregues de premis...

Com va ser la teva experiència en la televisió local?

Fantàstica, primer vaig començar a la televisió local de Palafrugell (Tv Empordanet), que per mi va ser una gran escola i li tinc un gran record. Vaig estar cinc anys presentant un programa setmanal. Després vaig passar dos i mig a Tv Nord, que és la televisió de Figueres, en un programa diari de música. Per mi va ser un gran canvi, però ja em va venir bé, necessitava un canvi

d'aires. Ara vaig fent petits treballs per a televisió Costa Brava, i tinc un projecte entre mans amb ells, però per problemes econòmics encara no el podem fer.

Quin consideres el projecte més important que has dut a terme?

El més important ha estat fer de Jesucrist en el Viacrucis vivent i processó de Setmana Santa de la nostra vila, pel qual he guanyat el premi a la millor representació de Catalunya al 2009 superant així a la passió d'Olesa de Montserrat o Esparreguera, totes dues centenàries. Durant el 2010 m'he vist reconegut amb un altre premi: el premi al palafrugellenc de l'any, que per a mi és un gran honor.

Quan fas de Jesucrist, et sents més a prop d'ell?

Per mi, és una interpretació més, sempre des del respecte. Jo tinc molt de respecte per la religió cristiana, si no li tingués no ho podria fer, i més encara, per la gent que sí que hi creu i que és devota. Jo estic batejat com a cristià, i vaig estudiar en un col·legi cristià, alguna cosa et queda a dintre encara que no vagis a missa. Quan fas una interpretació t'has de ficar en la pell del personatge, fer de Jesucrist és sofriment, sofriment de veritat, ja que vaig carregat amb una creu de fusta que pesa 60 quilos durant un recorregut d'hora i mitja amb caigudes reals. Durant una setmana tinc les cames amb blaus i mal d'esquena.

I dels pastorets, quin records tens?

Ui, els pastorets, ha ha ha!, és un espectacle entranyable, és com la passió, és

un projecte on participa molta gent i és difícil de coordinar. Gràcies a Déu aquí a Palafrugell ja fa molt anys que es representa, i forma part de la nostra celebració del Nadal. També és una bona escola, hi ha molta gent que comença aquí i ara són grans professionals.

També participes a la Tustarrada, no?

La Tustarrada és una de les meves passions o una forma d'esbarjo, la meva senyora també hi participa, i ens encanta. Els psicòlegs l'haurien de receptar als seus pacients, és una cura antiestrès ideal. Abans tenia molt mala fama, però ara ja no, és un grup d'animació, res més.

Es pot viure fent de *showman* o tens alguna altra feina?

Jo sóc fuster, treballo a la fusteria del meu pare, fer de *showman* o de mestre de cerimònies és una ajuda però no dóna per viure. Ajuda a viure millor, però no et treu de treballar, és purament vocacional.

T'hem vist concursant a Tv3. Tv3 és el teu proper repte professional?

Ui, això és una cosa molt complicada. Treballar per a Tv3 és marxar a viure a Barcelona, i aquesta idea no m'agrada gens; a més, no sóc un noi solter de 18 anys, tinc una família, i les coses s'han de fer bé.

Quin és el teu objectiu, fins on vols arribar?

El meu principal objectiu és la felicitat. Per a mi és important la salut, la família, la gent que estimes i una feina esta-

ble. Objectius professionals no en tinc, simplement aprofitar totes les oportunitats que em surtin, i sobretot passar-m'ho bé fent espectacle.

Quin és el treball dels teus somnis?

El meu somni... doncs poder viure del teatre, ara estic bé treballant amb el meu pare a la fusteria, no em puc queixar, i més ara amb la crisi. Tampoc no penso gaire en el futur, no penso què estaré fent d'aquí a 40 anys.

Quin és el teu projecte més immediat?

Ara mateix estic treballant sobre un projecte inèdit a Palafrugell. Serà un monòleg sobre la vida de Josep Pla, d'una durada d'hora i mitja. No parlarà de la seva obra sinó de la seva vida. Espero que agradi a la gent, i que no em llencin tomates.

Això d'estar de cara al públic, fa que hagis de tenir cura de la teva imatge?

Doncs sí, tot el que puc. No segueixo gaire la moda, però m'agrada cuidar-me. Penso que la imatge d'una persona és molt important, és la teva carta de presentació, i fa sentir-te millor amb tu mateix.

Et consideres *metrosexual*?

No. M'agrada cuidar-me com a qualsevol home, una mica més per la meua feina, però sense arribar a ser-ho. No sóc cap *fashion* víctima.

Gràcies, David, per la teva atenció.

Gràcies a vosaltres, que tingueu sort.

una visita guiada per uns carreres que diuen més del que sembla!

article

Els carrers de Palafrugell són testimonis de molts fets que la majoria dels ciutadans no presencien o dels quals no saben gaire cosa. La vida al carrer és un dels lemes de moltes persones, malgrat que tinguin la seva pròpia llar. Estem en una societat que no valora la realitat, en una societat que ignora el seu voltant.

Quan veiem joves que passen tant de temps fora de casa seva, concretament al carrer, pensem que no tenen educació i que són incorregibles. Completament al contrari. La majoria d'aquests ja tenen una formació considerable. Aquest comportament seu només és per manifestar la seva situació, aquella que poca gent accepta. Volen fer saber a la gent que ells també existeixen, que és el lloc on viuen que els margina, que els deixa sense ànims per tirar endavant. Són uns veraders artistes, plens d'entusiasme i voluntat. Tenen una energia incomparable. Si es pogués aprofitar!

Aquests carrers on vivim dia a dia i que tan poc valorem són els que donen vida a aquest poble. Entre aquests petits camins es formen grans projectes que tard o d'hora sortiran a la llum i ens sorprendran per la seva qualitat insuperable.

Em sorprèn veure com persones joves s'inspiren del que viuen i presencien, i amb això creen temes on expressen la realitat, o al menys des de la seva perspectiva. Potser escrivint, parlant, dibuixant, cantant o ballant. No importa el mètode, sinó el resultat. Acostumem a jutjar només per les aparences, cosa que ens impedeix gaudir amb el que tenim entre mans, o tan a prop que hi podem arribar, però no ho volem. No ho fem perquè ens fa por, ens en fa tot allò que no coneixem, que no sabem, a què no ens atrevim, només pen-

sant en els tòpics. Encara que seria una generositat que donéssim nosaltres el primer pas, perquè si no mai podríem desemmascarar allò que ens fa tanta curiositat i no ho admetem, sempre tenint por o pensant que seria perillós en el sentit que ens superarà, i és que arribarà el dia que això serà més que evident.

Hem d'apreciar les coses al seu temps, i no lamentar-nos després de perdre-les. Ens estimem molt els nostres familiars, o com a mínim els més propers. I a més d'aquest cercle de persones s'afegeixen els amics. Passem temps junts, ens divertim, ens expliquem anècdotes i sobretot ens estimem. En un refrany magrebí es diu: "Digues-me amb qui vas i et dic qui ets." Sovint això s'aplica a aquells joves que es troben enmig d'un grup d'amics. Diem que els uneix una amistat molt forta, ignorant la seva verdadera situació. Si ens arriben rumors que algun d'ells és una persona que no fa bé, nosaltres ho generalitzem, aplicant-ho a tot el grup. No sé si això es pot expressar per ràbia o per feblesa i por davant d'aquells. Ho torno a dir: ens fa por tot allò que no sabem del cert. Valorem-ho abans que desaparegui, que llavors no hi podrem fer res, encara que vulguem.

Mirant per una finestra d'un dels nostres estimats carrers podem observar com la gent passa, i amb ells aquesta vida. Aquesta vida que es va fent pel mig de cada carrer, davant de cada casa, a sota de cada finestra. Vivint en un poble com aquest es pot fer més del que pensem, i si no ho trobem nosaltres, ho creem.

L'important és mirar-lo amb bons ulls, amb uns ulls plens d'optimisme i ganes de tirar endavant.

Som persones, i la nostra naturalesa és buscar allò que està amagat i fer-ho sortir a la llum. I quan ho fem ens sentim orgullosos de nosaltres mateixos, encara que creiem que no és un deure i sí que ho és. La unió entre les persones és una base insubstituïble per al món on vivim, i al carrer potser encara es fa més gran i compacta.

Vivim en una societat que valora el que és material i ens oblidem que som més d'allò que semblen. Tenim un pensament i també esperances que esperem que algun dia es puguin complir. I tard o aviat ens hem d'assabentar que tot el que veiem només és una engruna del que passa realment en aquest món, però mai la por ens ha d'impedir veure'l en el seu verdader cos.

I entre aquestes línies i banyada en els meus pensaments retiro els meus dits, que el que han escrit només han estat unes reflexions imprentades amb tinta sobre paper i espero, amb tota senzillesa, que siguin valorades abans que sigui massa tard.

Cooperativa Econòmica de Palafrugell

La primera cooperativa a Europa es va fundar a la localitat anglesa de Rochdale, al 1844. Les pèssimes condicions en què vivien els obrers, amb els preus dels queviures bàsics cada cop més alts i sense cap mena de drets laborals o serveis socials que els donessin ajut des dels governs nacionals, va forçar les capes obreres a buscar solucions enginyoses per a poder comprar els béns diaris a un preu més assequible. Així va ésser com es varen posar en marxa les primeres cooperatives. A l'Estat espanyol, una de les

fem memòria

pioneres va ésser fundada a Palafrugell l'any 1865. La Cooperativa Econòmica Palafrugellense va ésser la tercera cooperativa constituïda a Espanya. Diuen que un petit grup de treballadors del suro, uns dotze, van posar-se d'acord per a comprar uns sacs d'arròs, quan varen comprovar que una vegada repartit els havia sortit molt millor de preu, varen començar a comprar altres productes d'ús quotidià. Arran d'això i pràcticament en la clandestinitat va fundar-se la cooperativa. Els mancava un local, que varen trobar al carrer de Cavallers, a un petit espai anomenat Fonda de la Pepa.

La inauguració oficial va ésser el dia de Rams del 1865, i constava de 78 socis i un capital de 2.021 pessetes. Al final del primer exercici anual els beneficis nets pujaven a 480 pessetes!

Al cap dels anys, i de mica en mica, l'èxit de la cooperativa es va fer palès, cada cop hi varen incloure més productes i lentament s'hi van afegir altra mena d'activitats socioculturals que van enriquir la vida de les cooperatives, però al mateix temps, el local de cala Pepa es va anar fent petit i es va fer necessari el trasllat a un edifici més gran i adient.

El projecte es va dur terme a uns terrenys adquirits per la cooperativa a la creueta del carrer Botines i Sant Martí, i es va encarregar la tasca al famós arquitecte gironí, Rafel Masó, màxim exponent del modernisme i el noucentisme a la província.

Les obres s'iniciaren el 1925 i varen finalitzar per complet el 1927. L'edifici va esdevenir un dels símbols representatius

de la vila. Es tractà d'una mostra típica de l'estil del famós arquitecte, amb unes façanes que mostren diferents textures com pedra, arrebossat gruixut, arrebossat fi, i l'ús de ceràmics vidrats blaus i verds, tot en un conjunt que ja anava deixant enrere el noucentisme per endinsar-se en el corrent modernista.

La cooperativa va continuar el seu camí durant molts anys més, tot i l'opressió soferta després de la Guerra Civil (1936-1939) per part del moviment obrer i cooperativista, l'econòmica palafrugellense va saber adaptar-se i mantenir-se tot i ajudant els seus socis.

Al 1965, es varen celebrar unes grans festes i celebracions amb motiu del primer centenari de la fundació de la cooperativa, en aquesta celebració no varen faltar uns jocs florals i les misses i benediccions del mossèn de la vila.

A l'arribar els anys 80 i amb la lenta implantació de les grans superfícies i supermercats a la comarca, es va fer palesa la dificultat de tirar endavant la iniciativa cooperativista, la gent ja no hi anava a comprar i finalment, al 1993, després d'uns anys d'intentar sobreviure tot i llogant les seves instal·lacions a una cadena d'alimentació, la cooperativa va haver de tancar.

A finals dels anys 90, i després d'una restauració a càrrec de l'arquitecte Jordi Casadevall, l'emblemàtic edifici de la cooperativa va tornar a estar ple de vida, reconvertit en la seu de la biblioteca municipal, ús que encara conserva, a fi de seguir donant servei per molt temps al poble de Palafrugell.

Mireia Carreño Castro

La Mireia ara viu a Palafrugell, però no sempre ha estat així. Va néixer a la primavera del 1973 a l'Equador, país situat a Amèrica del Sud, on es va casar i on van néixer els seus quatre fills: Catherine, Gustavo, Evelin i el petit de la família, Guillermo. Al 2001 va decidir venir a viure a Catalunya buscant una vida millor per a ella i els seus fills ja que a l'Equador la vida és més difícil i no hi ha tanta feina com a Espanya. La Mireia i la seva parella deixen la seva vida de pescadors de gambes, i els seus fills a càrrec de la família materna, i venen a viure a Catalunya.

Primer es van instal·lar a Barcelona a casa d'una amiga de la família. Al principi no tenien feina, però aviat van començar a treballar, ella d'assistenta de la llar a casa d'una senyora viuda que vivia sola, i el seu home de pintor. Ella creu que van trobar feina de seguida, perquè tenien l'avantatge de l'idioma, que uns altres nous no tenen, com per exemple la gent del Marroc.

Al 2004, amb la regulació que va fer el govern espanyol varen aconseguir la documentació necessària per poder viure de forma legal, i així poder fer la reunificació familiar.

En l'actualitat viuen a Palafrugell, ja que aquí els pisos són més assequibles que a Barcelona.

Els seus fills estan completament integrats, ja que al col·legi han après a escriure i parlar el català.

La Mireia va a classes per aprendre a parlar el nostre idioma, no fa gaire que s'ha tret el carnet de conduir, i que les

aquí arreu

Mireia Carreño Castro Mireia Carreño Castro Mireia Carreño Castro Mireia Carreño Castro

classes de l'autoescola fossin en català no l'hi ha representat cap problema.

La integració no ha estat gaire difícil, ja que els seus costums i els nostres són força semblants. A l'hora de menjar és on hi ha més diferències, ells mengen plàtan mascle, preparat de moltes maneres i molt d'arròs; encara que ella ensenya els seus fills que s'ha de menjar de tot. També ha après a preparar algun plat de la nostra terra, com la paella o l'estofat de llenties.

La Mireia i la seva família estan tramitant la nacionalitat espanyola, ja que volen viure molts anys a Catalunya. Alguna vegada ha pensat tornar al seu país natal, a les mateixes terres on han viscut i han vist néixer els seus fills, on té la major part de la seva família, però troba molts avantatges al fet de viure aquí, com la sanitat pública, l'ensenyament,

la possibilitat que tenen els seus fills per poder estudiar o practicar l'esport que vulguin i els amics que ha fet aquí. S'ho repensa i li passen les ganes de marxar.

foto denúncia

S'han de lligar els arbres per por que s'escapin?

dones a favor del medi ambient

ENERGIES RENOVABLES

Tot el que ens envolta es mou i funciona amb energia, l'home ho ha aconseguit de forma artificial, però l'energia renovable és aquella energia que la natura ens proporciona de manera molt més efectiva, econòmica, saludable i inesgotable.

Les energies renovables són unes de les nostres opcions per revertir el canvi climàtic, i si els governs de tots els països es posessin d'acord per explotar-les, crec que s'acabarien les centrals nuclears, que són tan perilloses per a nosaltres.

Bàsicament existeixen quatre tipus d'energies que la natura ens proporciona i que podem aprofitar, l'energia eòlica (del vent), solar (del sol), hidràulica (del mar i els rius), i la biomassa (dels boscos i plantes vegetals). Aquestes energies són netes i inesgotables.

L'energia solar, en concret, no només és capaç de carregar bateries i fer llum, sinó que, a més, té la força de moure objectes com un cotxe, proporcionar energia als habitatges com l'aigua calenta, i cobrir les necessitats bàsiques sense fer malbé el medi ambient.

L'energia elèctrica adquirida directament del sol es denomina energia fotovoltaica. És una energia renovable pura, no contaminant i no genera emissions de gasos a l'atmosfera. A través de panells es pot produir electricitat durant el dia, i s'emmagatzema per posteriorment consumir-la. Una vegada feta la instal·lació, vendre l'electricitat a la xarxa és la millor forma d'amortitzar-la i obtenir grans beneficis. La finalitat de la connexió a la xarxa elèctrica és poder vendre tota la producció, i així progressivament aconseguir que el percentatge de l'energia consumida a tota la xarxa

elèctrica sigui més neta i no contaminant.

La sobreexplotació del petroli que porta tants interessos creats i que provoca un munt de guerres, així com l'extracció indiscriminada del carbó, provoca el no desenvolupament dels països importadors i l'enriquiment dels països exportadors.

Per tant, utilitzem el que la natura ens ofereix, l'única cosa que ens demana és que no la fem malbé. La natura ens dona el regal més meravellós que es pot oferir: la VIDA.

hi havia una vegada... hi havia una vegada... hi havia una

SOHNI I MAHIWAL

Un conte del Punjab (Pakistan)

La Sohni era una noia molt bonica que vivia fa molt, molt temps, a les vores d'un riu anomenat Chenab, al Punjab. La Sohni era la filla d'un ceramista, i tan punt les gerres i els càntrics sortien del forn, corria a pintar-hi les més precioses flors i ocells, convertint aquells atuells d'ús diari en vertaderes obres d'art.

Vet aquí un dia, un ric comerciant, l'Izzat, de Bukhara, Uzbekistán. Va passar pel poble amb altres companys per a fer-hi els seus negocis. Tot passejant pel poble, l'Izzat va veure la bonica filla del ceramista, la dolça Sohni i va quedar totalment corprès, així doncs, de cop i volta, a les seves butxaques va deixar de sentir-se el so de les monedes i va començar a sonar-hi el so de l'amor més tendre. Tan encisat va quedar, que cada dia anava a cal ceramista per comprar més gerres, cada dia una de nova. Va dir adéu als seus companys mercaders i es va establir al poble, per així poder seguir veient la seva estimada.

Tan sovint se'l trobava a cal ceramista que, al final, hi va entrar com a servent i es va oferir per a portar-li els búfals al riu a pasturar. Per això a les contrades varen començar a anomenar-lo Mahiwal, que significa pastor de búfals.

La Sohni es va anar enamorant del Mahiwal dia a dia, de mica en mica, fins al punt que en lloc de flors i ocells, l'amor es dibuixava com núvols d'aire en les seves gerres i càntrics.

Amb tot això, el pare de la Sohni, que no aprovava aquest amor, es va inquietar tant, que va decidir arranjant el matrimoni de la seva filla amb el fill d'un altre ceramista d'un poble veí. El dia del Barat (celebracions del matrimoni) quan va arribar la comitiva festejant l'enllaç, amb els seus cants i timbals a casa de la Sohni a recollir-la per portar-la cap al seu marit, la van pujar al palanquí tot decorat i se la van emportar, però no se'n varen poder emportar gens ni mica de l'amor de la Sohni amb ells, ja que tots els seus sentiments eren per al Mahiwal.

El Mahiwal va quedar tan dolgut i trist, que va deixar-ho tot per viure com a un solitari rodamón, caminant amunt i avall de la contrada, vorejant el riu. I vet aquí un dia que va trobar el lloc on vivia la Sohni amb el seu marit.

A les vores verdes, entre els matolls perfumats es varen començar a trobar quan de nit tancada, tothom dormia. En

Mahiwal nedava per travessar el riu i com a present, li portava un peix tot just acabat de pescar i cuit amb llenya, per menjar-lo plegats abans que el sol claregés.

Una nit, a Mahiwal li va ésser impossible pescar el seu peix, tan greu li va saber que es va tallar un tall de la seva pròpia cuixa a fi d'enganyar la Sohni i oferir-li el seu present, però la Sohni li va veure l'embenatge i es va posar a plorar.

El Mahiwal anava ferit, així que la Sohni li va dir que ja creuaria ella el riu la següent nit, i així doncs, en caure la vesprada ella va agafar una gerra ben gran de la cuina per entrar-hi a dins i travessar a l'altra vora de la riba.

Unes nits més tard, la cunyada de la Sohni que la vigilava per darrere les mates, va veure com creuava el riu de matinada i, amb ànim de revenja, va canviar-li la gerra a la Sohni per una d'igual però no cuita encara.

Quan la Sohni va entrar a l'aigua amb la gerra, aquesta, que no estava cuita es va anar desfent, i així la dolça Sohni es va ofegar al riu. A l'altra vora, en Mahiwal ho va veure tot, i en la seva desesperació, es va llençar al riu i es va ofegar amb la Sohni.

I així va ser com les seves ànimes plenes d'amor, es varen unir en una sola que ja mai se separarà, i estaran junts per sempre en el xiuxieig de l'aigua, i el murmur de les branques.

fiQuan les ànimes estan destinades a romandre juntes, cap riu és prou ample per a separar-les.

sabors del món

amb un xic d'humor

A un home se li mor el seu amic i va a casa de la vídua a donar-li el condol, i li diu:

- "Ja sabia jo que el tabac el mataria!"

La vídua li respon entre llàgrimes:

"No ha estat per culpa del tabac, l'ha atropellat un camió"

I l'home li respon:

- "Però segur que anava a comprar tabac"

migas de farina migas de farina

CUINA TÍPICA ANDALUSA

Les migas de farina antigament, em va explicar el meu pare, es menjaven cada dia, perquè és un plat molt calòric i consistent que ajudava els segadors del camp a passar molta estona treballant sense parar; i tant es menjaven de matinada com de dia. Aquest plat els ajudava a suportar tantes i tantes hores treballant al camp i també a la muntanya amb els ramats.

INGREDIENTS

(per a 4 persones):

- 1 Kg de farina
- ¼ l d'oli d'oliva
- 1/5 l d'aigua
- 1 cap d'all
- sal

ACOMPANYAMENT D'HIVERN:

- 2 pebrots verds
- 1 kg i 1/2 de cansalada de porc
- 2 arengades salades
- 1 tall de xoriço
- 1 tall de morcilla

ACOMPANYAMENT D'ESTIU:

- meló
- tomàquet d'amanir
- faves tendres
- cogombres
- gaspatxo

Fregirem els alls tallats per la meitat, quan estiguin daurats hi afegirem els pebrots i els acabarem de fregir. Els traurem de la paella i els reservarem. Al mateix oli, hi fregirem la cansalada tallada a daus i seguidament hi afegirem el xoriço, la morcilla i per últim les arengades salades, i deixarem reservats tots els ingredients. Retirarem l'oli de la paella i el reservarem per fer les migas.

Posarem l'aigua amb sal i esperarem que arrenqui a bullir. Hi tirarem la farina i començarem a remenar contínuament perquè no es cremi la farina i es vagi coent lentament. Afegirem poc a poc l'oli que hem utilitzat per fregir i remenarem sense parar per desfer la farina.

Sabrem que les migas estan fetes quan formin grups petits i la farina estigui cuita. També és necessari anar provant la textura i la sal.

Per finalitzar, hi posarem tots els ingredients que tenim reservats, menys les arengades, i ho barrejarem tot a la paella.

NOTA. Els complementos d'estiu no es barregen a la paella, es menja juntament per refrescar el plat, ja que és molt consistent.

També podem fer migas de pa, però aquest és un altre plat, que deixem per a un altre dia. Espero que us hagi agradat.

elles actuen

ASSOCIACIÓ SUPORT A LA DONA (ASD)

L'Associació de Suport a la Dona va néixer l'any 1997 arran d'un grup de dones, que per diferents fets que van ocórrer a Palafrugell es van adonar que en el tema de la violència de gènere la llei no les emparava prou dintre de la societat i que havien de trobar la manera de poder sortir-se d'aquesta situació.

És així que va començar la Mercè Jordi, com a la primera presidenta i impulsora de l'ASD, i el Sr. Suñer, que era l'alcalde en aquells moments, i el consistori van formar una part molt important de la plataforma que va tenir aquesta associació.

L'any 1997 es va fer el primer estudi de violència de gènere, en què es va avaluar el següent:

- Què havien de fer davant de la violència de gènere?
- A quins recursos podien accedir les dones?
- De quina manera es tractava les dones a nivell policial, sanitari i administratiu?

Aquest projecte el van realitzar dos estudiants, un de sociologia i una de psicopedagogia, es va presentar a la Diputació de Girona i aquesta va finançar el projecte. És així com van poder reforçar el primer protocol integral de les comarques de Girona davant de la violència de gènere.

En l'actualitat l'ASD ha fet canvis, però aquests han estat per millorar. Ofereixen una gran varietat de tallers i activitats, com per exemple: parlar en públic, teatre i emocions, tertúlies per parlar d'actualitat i un programa de ràdio, entre d'altres.

També ofereixen servei jurídic, psicològic i orientació laboral i social. Aquesta associació també està oberta als proble-

mes dels homes, i se'ls dona orientació en problemes hipotecaris. Per últim, tots els tallers i activitats que realitza l'ASD són perquè les dones puguin participar en el que més els cridi l'atenció i d'una forma lliure. L'objectiu és que la dona pugui triar el seu present i el seu futur.

opinions

Què és el que més t'agrada de Palafrugell?

SAULEDA:

Maribel (46 anys)

La vida cultural i les activitats del poble.

Hamza (13 anys)

Les platges.

Francisco (75 anys)

M'agrada tot.

Rosario (58 anys)

El seu ambient.

CARRER AMPLE:

Adnan (36 anys)

M'agrada molt la part costanera del poble. Al poble m'agrada la part de la muralla, els carrers de darrere l'església... i m'agraden les Festes de Primavera!

Pilar (62 anys)

M'agrada molt el mercat dels diumenges, està molt bé i és molt variat, així com el nou mercat del peix.

Jordi (29 anys)

Les platges, però no suportó el trànsit de la vila, el trobo molt desorganitzat.

Roxana (49 anys)

No gaire res... que hi ha molta varietat de botigues i el centre.

actualitat del Pla de Barris

actualitat del Pla de Barris actualitat del Pla de Barris actu

Les obres de rehabilitació de l'edifici Aniversari han acabat, així com les obres del parc de la Sauleda, i el quiosc ja està en funcionament.

S'ha editat una guia d'habitatge per a les comunitats de veïns, que pretén ser un recurs útil per a la convivència.

S'estan realitzant dos estudis: un sobre la situació de les persones majors de 65 anys del barri, que el fa la Universitat de Girona, i un altre que se centra en la situació socioeconòmica de la població activa del barri, que el realitza la Universitat Autònoma de Barcelona.

S'està iniciant un projecte per recollir històries de la vida de persones del barri i també s'iniciarà ara un treball amb els presidents de les comunitats del barri per millorar aspectes de la convivència.

Per acabar, una bona notícia: el butlletí de dones del Pla De Barris "Paraules de Dones" ha estat guardonat amb el 2n premi Federico Mayor Zaragoza convocat pels amics i amigues de la UNESCO de Tortosa.

ressenya

Déu torna amb una Harley. Joan Brady

Aquest llibre parla de la vida de dues dones a qui els agraden les seves feines i les seves vides, sense cap home al seu costat. El problema d'aquestes dones és que no han deixat el seu passat enrere. Però tot això canvia quan apareix Joe i els dona consells i unes regles perquè siguin unes dones distintes i lliures. Descobreixen que el camí de la felicitat comença i acaba en elles mateixes.

**Mai un projecte tant senzill,
havia donat un fruit tant bell**